

[Kai Moltke.]

vi i de kommende måneder igen kan stå med uoverskuelige politiske følger og med nye forholdsregler, som vi ikke blev forskånet for gennem regeringens helhedsløsning, og hvor en liberalisering af boligpolitikken ikke i alle tilfælde har virket som nogen bremseklods.

Med disse bemærkninger vil jeg henvise til de ændringsforslag, som socialistisk folkeparti har stillet, ikke for paradens skyld, men fordi de tilsigter en videreførelse af linjen med nye reelle ændringer. Jeg skal i øvrigt sige, at de fremskridt, der er gjort ved udvalgsarbejdet, forekommer os så væsentlige, at vi agter at stemme både for disse ændringsforslag og for det således ændrede lovforslag.

Rimstad: Den debat, som det foreliggende lovforslag gav anledning til ved dets første behandling, viser, hvor vanskeligt det er at få nogen til at forstå selve mekanismen i det spørgsmål, vi her skal lovgive om. Jeg sagde dengang, at det centrale i boligspørgsmålet, også i boligbyggespørgsmålet, er, at huslejerestriktionerne ophæves. Så længe disse restriktioner består, vil det også være nødvendigt at restriktionere boligbyggeriet. De to ting hænger uløseligt sammen. De billigste boliger er og vil altid være de boliger, der både fremstilles og udlejes under forhold, hvor tilbud og efterspørgsel holder hinanden i ligevægt. Griber man på den ene eller den anden måde restriktionerende ind i denne ligevægt, vil det altid medføre dyrere boliger, og en simpel empirisk regel fortæller, at jo mere man restriktionerer, jo dyrere bliver boligerne.

Vel, jeg ved, at jeg ved første behandling talte for døde øren, og jeg må derfor formode, at jeg gør det samme i dag. Jeg vil derfor gøre et sidste forsøg med lidt, skal vi kalde det anskuelsesundervisning. Jeg vil spørge den højtærede boligminister, om han er i stand til at svare mig på, hvorfor vi i 1940 intet boligproblem havde, altså, populært sagt, ingen bolignød havde, til trods for at vi dengang havde et mindre antal lejligheder i forhold til antallet af indbyggere, end vi har i dag, hvor det er en udbredt opfattelse i befolkningen, at der er et stort boligproblem, altså, populært sagt, en stor bolignød.

Jeg skal gerne give den højtærede minister de tal, jeg i denne forbindelse har arbejdet med. De stammer fra statistisk departement og giver som slutresultat, at man her i landet i 1940 havde 0,294 boliger pr. indbygger, men i 1960 havde 0,323 boliger pr. indbygger, altså et tillæg på omkring 10 pct. Nu mener jeg naturligvis ikke, at den højtærede boligminister på stående fod skal besvare mit spørgsmål, jeg vil være tilfreds, hvis jeg får svaret engang ved lejlighed, men jeg vil gerne lede ministerens tanker ind i de samme baner, som jeg selv har været nødt til at tænke i for at finde frem til denne løsning, den eneste, der eksisterer, nemlig restriktionernes bortfald. Og lad mig tilføje — selv med fare for, at det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen endnu en gang vil fortælle mig, som han tidligere har gjort, at han ikke i denne sag nærer nogen næsegrus beundring for det, sagkundskaben formår; han har ganske vist sagt det modsatte i dag. Lad mig tilføje, at jeg ikke står alene med denne løsning; sagkundskaben deriblandt professor Jørgen Pedersen deler min opfattelse.

Om de ændringsforslag, der er stillet af den højtærede boligminister vedrørende det lovforslag, vi her behandler, vil jeg sige, at selv om disse ændringsforslag i vore øjne ikke gør forslaget dårligere, så finder vi det i denne sag ikke så afgørende, om et dårligt forslag bliver lidt mere eller lidt mindre dårligt. Vi vil derfor undlade at stemme om den højtærede boligministers ændringsforslag, men vi vil stemme imod det foreliggende lovforslag ved tredje behandling, ligesom vi i dag vil stemme imod de af det folkesocialistiske mindretal stillede ændringsforslag.

Boligministeren (Carl P. Jensen): Selv om lovforslaget ved anden behandling ikke foreligger i den skikkelse, hvori jeg gerne — for ikke at sige helst — havde set det vedtaget, så vil jeg dog gerne takke udvalget for den tilslutning, der er givet til de af mig efter lange forhandlinger med udvalget stillede ændringsforslag. Der er i hvert fald, som det er anført af de fleste ordførere, betydelige sociale forbedringer. Jeg vil således gerne understrege, at det ændringsforslag, som angår § 62, forslaget om forhøjelse af driftstilskuddet, når den